

Arrest

nr. 271 407 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, op 14 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, zijnde de heer A.M.H.Q. (hierna: verzoeker) en mevrouw A.A.Q. (hierna: verzoekster) (samen hierna: verzoekers), die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 17 oktober 2015, dienen op 19 oktober 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 12 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de

beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 maart 2019, bij arrest nr. X, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dienen verzoekers op 6 mei 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Voor de minderjarige kinderen werd een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 1 december 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekers de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en ten aanzien van hun minderjarige kinderen de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

De bestreden beslissing (hierna: eerste bestreden beslissing) genomen ten aanzien van de heer A.M.H.Q. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart op 1 januari 1987 geboren te zijn in Kafr El Dawwar, Egypte. U heeft de Egyptische nationaliteit, u bent Arabier van origine en u bent moslim van religie. Sinds uw geboorte woonde u bij uw familie in Kafr El Dawwar. Op 28 mei 2014 bent u gehuwd met Q.A.A. (CG X; O.V. X), geboren te Jeddah, Saoedi-Arabië, en van Palestijnse origine. Rond midden juli 2014 – en dit na problemen met de familie van uw echtgenote (zie infra) - verhuisde u samen met uw echtgenote en haar twee dochters uit haar eerste huwelijk, Ri. en Ma., naar een appartement van een vriend van u, M., in Sidi Bishr, Alexandrië.

Rond midden juli 2014 werd uw vader aangevallen door uw schoonbroer M. en een aantal onbekenden. U diende van uw schoonbroer uw vrouw alsook haar twee dochters terug te brengen naar haar familie. Naar aanleiding hiervan gingen jullie naar Alexandrië. Sinds augustus 2014 had u een vermoeden dat uw schoonfamilie op de hoogte was van jullie verblijfplaats aldaar. U voelde zich hierdoor niet meer veilig in Egypte en dit was de reden voor uw definitief vertrek. U heeft uw vrouw hier echter niet over ingelicht omdat u haar niet in paniek wilde brengen. U bracht uw vriend M. hiervan overigens wel op de hoogte. Uw vrouw en haar twee kinderen bleven nog tot oktober 2015 in Sidi Bishr.

Op 10 augustus 2014 reisde u op illegale wijze vanuit Egypte naar Libië. Vervolgens zette u uw reis naar Europa verder per boot. In augustus 2014 kwam u aan op het Italiaanse eiland Lampedusa. Daar werden op 24 augustus 2014 uw vingerafdrukken genomen (zie Eurodac search result). U bleef vervolgens nog zo'n drie maanden in Italië waarna u uw reis verderzette naar Zweden. In Zweden diende u op 5 november 2014 een verzoek om internationale bescherming in (zie Eurodac search result). Uit schrik om in het kader van de Dublin-procedure teruggestuurd te worden naar Italië besloot u om na een verblijf van zes maanden het land te verlaten. U trok naar Duitsland waar u op 11 mei 2015 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende (zie Eurodac search result). In Duitsland herenigde u zich met uw vrouw en uw twee stiefdochters Ri. en Ma., die op hun beurt in oktober 2015, Egypte hadden verlaten (zie supra). Vervolgens besloten jullie om naar België te trekken waar jullie op 17 oktober 2015 aankwamen. Op 19 oktober 2015 dienden u en uw echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreesde in geval van terugkeer dat u en uw gezin niet met rust gelaten zouden worden door uw schoonouders. Daarenboven vreesde u eveneens problemen te krijgen met de Egyptische autoriteiten daar u het land op illegale wijze verliet.

Op 6 september 2016 werd uw zoontje M.Q. (O.V. X) geboren in België.

In november 2016 stuurde uw schoonbroer onbekenden naar het huis van uw vader. Uw vader werd geslagen. Rond midden november verhuisden uw ouders naar uw oom. In februari 2017 kwam een man langs bij de (voormalige) buurman van uw ouders om hun verblijfplaats te weten te komen.

Op 13 maart 2018 besliste de Commissaris-generaal in hoofde van uzelf en uw echtgenote tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 maart 2019 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en genieten aldus kracht van gewijsde.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten verzocht u op 6 mei 2019 een tweede keer om internationale bescherming bij de DVZ. Ook uw echtgenote verzocht diezelfde dag een tweede keer om internationale bescherming. Uw twee minderjarige stiefkinderen en uw minderjarige zoon, i.c. A.Ri.H.E. (O.V. X), A.Ma.H.E. (O.V. X) en Q.M. (O.V. X) dienden op 11 april 2019 elk in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming.

In het kader van uw tweede verzoek volhardt u in uw voorgaande verklaringen betreffende de problemen die u in Egypte kende met uw schoonfamilie en u merkt op dat deze nog steeds actueel zijn. U herhaalt nogmaals dat uw vader voorheen door uw schoonfamilie ineen werd geslagen. Op heden wordt uw vader nog mondeling bedreigd. Voorts werpt u op dat u ondertussen in Egypte veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van 15 jaar en dit omwille van 'ontvoering'. Uw schoonvader zou een klacht tegen u hebben ingediend wegens ontvoering van zijn dochter en haar twee kinderen uit haar eerste huwelijk. De politie gaat geregeld langs bij uw familie op zoek naar u. U haalt tot slot nog aan te vrezen dat uw echtgenote en haar twee kinderen- uit haar eerste huwelijk – door uw schoonfamilie zullen ontvoerd worden ingeval van terugkeer en dit om wraak op u te nemen. U vreest tevens te worden opgepakt omwille van uw eerdere illegale uitreis uit Egypte.

Tot slot haalt u nog aan dat u hier wil blijven omwille van uw kinderen, u wil hen hier een zekere toekomst geven. Bovendien praten uw kinderen geen Arabisch, zo stelt u.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u de volgende stukken neer: een vonnis van het Parket Generaal – Noord, Damanhour, voorzien van een vertaling (kopie), de geboorteakte van Ri. (kopie), de geboorteakte van Ma. (kopie) alsook uw eigen geboorteakte (kopie).

Op 2 april 2020 werd uw dochttertje A. Q. geboren in België.

Op 17 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek om internationale bescherming. U bracht namelijk geen nieuwe elementen aan die iets veranderden aan de initiële beoordeling van uw asielmotieven en de daaruit volgende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV.

Op 8 mei 2020 werd de in uw hoofde genomen onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken temeer daar kon worden vastgesteld dat uw raadsman op 24 oktober 2019 via mail een aantal bijkomende stukken had overgemaakt ter staving van uw tweede verzoek en deze stukken niet werden opgenomen in de beoordeling van uw tweede verzoek.

De door uw raadsman via mail overgemaakte stukken betreffen : print van uw geboorteakte, print van een attest van het Parket-Generaal waarin wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank, d.d. 5/3/2019, volgens hetwelk u tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld omwille van de ontvoering van uw echtgenote en twee minderjarige stiefdochters en prints van de geboorteaktes van uw twee stiefdochters Ri. en Ma..

U werd vervolgens op 27 augustus 2020 bijkomend gehoord op het CGVS.

U herhaalde uw eerdere verklaringen, zoals reeds aangehaald in het kader van uw tweede verzoek.

Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u bijkomend nog volgende stuk neer: de geboorteaangifte van uw dochter A. bij Stad Antwerpen (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op motieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat u in Egypte daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren noch dat u er een reëel risico liep op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS was van oordeel dat er geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die u beweerde te hebben gekend met uw schoonfamilie en dit hoofdzakelijk gezien (i) uw verklaringen vaag, weinig overtuigend, incoherent en tegenstrijdig waren, (ii) uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen ter staving van de door u aangehaalde feiten alsook (iii) het laattijdig vertrek van uw echtgenote en uw stiefkinderen uit Egypte. Voorts was het CGVS van oordeel dat (iv) er evenmin geloof kon gehecht worden aan uw vermeend illegaal vertrek uit Egypte. Tot slot oordeelde het CGVS (v) dat er toen voor burgers in Egypte geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond.

De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep door de RvV bevestigd en overgenomen. Bijgevolg geniet deze beslissing kracht van gewijsde en kunnen de door de Commissaris-generaal aangebrachte motieven niet langer worden betwist.

In het kader van onderhavig verzoek beperkt u zich tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en u bouwt hier zonder meer op voort, i.c. uw vermeende problemen met de familie van uw echtgenote. Zo zou u meermaals bedreigd zijn door uw schoonfamilie en daarenboven zou men uw vader fysiek hebben aangevallen. In dit verband verklaarde u dat uw schoonvader in augustus 2018 een klacht tegen u indiende bij de Egyptische autoriteiten. In maart 2019 zou u ten gevolge van deze klacht bij verstek veroordeeld zijn tot 15 jaar gevangenisstraf wegens 'ontvoering' van uw echtgenote en twee stiefdochters (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 9). Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw voorgaand verzoek om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen alsook het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. De door u aangehaalde veroordeling bij verstek betreft immers een gebeurtenis die rechtstreeks zou zijn voortgevloeid uit eerdere feiten waarvan reeds, zowel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) als later ook door de RvV, werd vastgesteld dat deze geenszins geloofwaardig zijn. Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Egypte zou hebben gekend met uw schoonfamilie, kan evenmin worden aangenomen dat uw schoonvader een klacht tegen u indiende, u ondertussen werd veroordeeld én de Egypte politie geregeld naar u komt zoeken bij uw familie thuis.

Kan in dit verband nog bijkomende opgemerkt worden dat de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten verder onderuit gehaald worden door volgende vaststellingen.

Zo is ook het geenszins duidelijk omwille van welke reden(-en) uw schoonvader in juli 2018 zou besloten hebben om een klacht tegen u in te dienen wegens 'ontvoering'. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het land reeds in 2014 verliet. Uw echtgenote volgde uw voorbeeld in oktober 2015. Op het moment van de klacht verbleef u bijgevolg reeds ettelijke jaren in het buitenland (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11). Dat uw schoonvader pas in juli 2018 besloot om een klacht tegen u in te dienen omwille van 'ontvoering', en niet véél eerder, is in deze context zéér opmerkelijk. U hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de klacht van uw schoonvader een direct gevolg was van een klacht die uw vader indiende in januari 2018 – dit naar aanleiding van een incident waarbij de woning van uw ouders geviseerd werd (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 10). Dit betreft dan weer een blote bewering die u geenszins staaft met enig tastbaar begin van bewijs.

Verder mag het ten zeerste verbazen dat u in het kader van uw eerste verzoek op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van de klacht die omwille van 'ontvoering' tegen uw persoon zou zijn ingediend. Immers, uit de vertaling van het document van het Parket-Generaal dat u voorlegde blijkt dat het misdrijf waarvan sprake reeds werd geregistreerd in 2018. De zitting bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek dateert echter pas van 13 februari 2019. Ter terechtzitting werd de klacht die uw schoonvader zou hebben ingediend noch uw veroordeling ter sprake gebracht door uzelf, uw echtgenote noch uw raadsman. Uit het vonnis van de RvV blijkt nochtans dat jullie allen ter terechtzitting aanwezig waren. Gezien de klacht tegen u reeds in 2018 zou zijn geregistreerd kan er worden verondersteld dat uw familie, en vervolgens ook uzelf, hiervan toen reeds op de hoogte zou geweest zijn. In dit verband verklaarde u dat u pas op het moment van de uitspraak van het vonnis, in casu maart 2019, op de hoogte zou zijn gebracht van de klacht tegen uw persoon (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11). Dit is niet aannemelijk. Hier verklaarde u dat uw ouders niet langer in hun woning verbleven omwille van de aanslepende problemen met uw schoonfamilie. In de periode na juli 2018 kwam men regelmatig langs bij uw thuis maar er was nooit iemand aanwezig (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11). Uw vader zou slechts sporadisch teruggekeerd zijn naar jullie woning waardoor jullie niet op hoogte waren van de klacht. Opnieuw moet worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staaft. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat, gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met uw schoonfamilie, het evenmin aannemelijk is dat uw familie ten gevolge hiervan niet langer in uw ouderlijke woning zou verblijven. Verder is het opmerkelijk dat de burens van uw ouders hen wel zouden hebben ingelicht over het feit dat er een bode langskwam om het vonnis kenbaar te maken maar men uw ouders niet zou hebben ingelicht van het gegeven dat u al eerder gezocht werd door de Egyptische autoriteiten op grond van de klacht (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11).

Dat u aldus naliet een dermate essentieel element als een klacht tegen u omwille van 'ontvoering' te vermelden bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek, is niet ernstig ingeval van een geloofwaardig relaas.

Er kan voorts ook niet worden ingezien waarom u pas op 6/5/2019 een tweede verzoek indiende indien u daadwerkelijk ten onrechte zou zijn veroordeeld tot 15 jaar gevangenschap. Immers, uit de vertaling van het document van het Parket-Generaal blijkt dat het vonnis waarbij u tot 15 jaar gevangenschap zou zijn veroordeeld reeds op 5/3/2019 openbaar bekend werd gemaakt. Ook al zou het geloofwaardig zijn dat u niet direct van de klacht op de hoogte werd gebracht, quod non (zie supra), u verklaarde wel uitdrukkelijk na het vonnis op de hoogte te zijn gebracht van uw veroordeling (zie supra). De RvV besliste reeds tot een bevestiging van de weigeringsbeslissing, genomen door de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste verzoek, op 26/3/2019. Indien u aldus daadwerkelijk vreest ingeval van een terugkeer naar Egypte te zullen worden gearresteerd en ten onrechte te zullen worden opgesloten omwille van uw veroordeling obv een valse aanklacht, kan dan ook logischerwijs verondersteld worden dat u direct een tweede verzoek zou hebben ingediend en niet nog ruim twee maanden zou hebben gewacht.

Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat u, indien u effectief bij verstek veroordeeld werd in maart 2019, geen juridische stappen zou hebben ondernomen om dit vonnis aan te vechten. Uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkel moment contact heeft opgenomen met een advocaat om te achterhalen wat uw mogelijkheden waren (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 12). In dit verband verklaarde u het volgende: "Ik was niet in Egypte. Ik was in België. Hoe kan ik in beroep gaan?" (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan initiatief. Indien u effectief ten onrechte veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar, en uw ouders zich actueel nog steeds in Egypte bevinden, kan het op geen enkele manier overtuigen dat u zich zelfs niet de moeite zou hebben getroost om contact te zoeken met een advocaat.

Dat u het vonnis van het Parket-Generaal voorlegde, kan ook geenszins een ander licht werpen op voorgaande. Los van het feit dat u het document niet voorlegde in het kader van een geloofwaardig relaas én boven het louter een print - waaraan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend – betreft, moet voorts nog worden vastgesteld dat het document maar laattijdig aan het CGVS werd overgemaakt. Uw raadsman stuurde deze print pas in oktober 2019 door. Waarom dit document niet eerder kon worden overgemaakt, is geenszins duidelijk.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt ook duidelijk blijkt dat het gerecht in Egypte niet gevrijwaard is van corruptie en het geweten is dat gerechtelijke documenten tegen betaling kunnen bekomen worden (zie COI Focus Egypte – corruptie in de gerechtelijke macht).

Wat betreft uw verklaringen aangaande uw illegaal vertrek uit Egypte, en de daaruit voortvloeiende vrees voor de Egyptische autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat in kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming door de Commissaris-generaal reeds geoordeeld werd dat u dit niet aannemelijk heeft weten te maken. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U brengt ook thans geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen. U komt niet verder dan het uiten van een aantal loutere beweringen die u geenszins kan staven aan de hand van duidelijke objectieve verklaringen en / of enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U stelde meermaals dat u vreest opgesloten te worden in geval van terugkeer, zonder meer. Los van het feit dat u uw vrees dienaangaande geenszins in concreto kan aantonen, blijkt u bovendien niet eens op de hoogte van de nationale wetgeving inzake illegaal vertrek noch kan u informatie verschaffen betreffende de gangbare praktijken in geval van een terugkeer naar Egypte (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 6 en 13). Het mag verbazen dat u, indien u effectief vreest te worden geïmigreerd door de Egyptische autoriteiten omwille van uw (beweerde) illegaal vertrek, hier geen informatie zou over kunnen verschaffen.

U haalde voorts nog een vrees aan dat uw echtgenote en haar twee kinderen zullen ontvoerd worden door uw schoonfamilie, dit om wraak op u te nemen. Los van het feit dat u ook hier weer niet verder komt dan het uiten van een loutere bewering, dient hier nogmaals te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw schoonfamilie beweert te hebben gekend, zodat ook dit element niet waarachtig is.

Dat uw dochtertje A., die in april 2020 in België werd geboren, tot op heden geen nationaliteit heeft kan evenmin volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U bent immers een Egyptische staatsburger en kan, op basis van de Egyptische nationaliteitswetgeving, dan ook probleemloos de Egyptische nationaliteit voor uw dochtertje, alsook voor uw zoon M., aanvragen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hiertoe nog bepaalde documenten nodig heeft, zijnde de toestemming van uw schoonfamilie alsook een toestemming van de Palestijnse veiligheidsdiensten (zie CGVS 27.08.2020 p. 4), betreft opnieuw een blote bewering van uw kant. Dat uw schoonfamilie hiertoe geen stappen zal zetten (zie CGVS 27.08.2020 p. 5), kan u evenmin hardmaken. Blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u tot op heden zelf niet eens stappen heeft gezet om de toestemming te bekomen voor het aanvragen van de Egyptische nationaliteit van uw dochtertje en dit 'omdat u wat vastzat daar de familie naar u op zoek is' (zie CGVS 27.08.2020 p. 5). Echter, gezien reeds herhaaldelijk werd opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw schoonfamilie zou gekend hebben, houdt dit geen steek. De door u aangehaalde redenen ter vergoelijking van uw nalatigheid de – volgens uw verklaringen – vereiste toestemming te bekomen om de Egyptische nationaliteit voor uw dochtertje aan te vragen kan dan ook niet worden weerhouden. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat u voor uw zoon M. reeds stappen heeft gezet om de Egyptische nationaliteit voor hem te bekomen.

Dat u hier wil blijven omdat u uw kinderen een zekere toekomst wil geven, volstaat ook niet om u internationale bescherming toe te kennen temeer daar dit geen ander licht kan werpen op bovenstaande appreciatie van uw situatie in Egypte.

Uw stelling dat u niet naar Egypte terug kan daar uw kinderen geen Arabisch praten, houdt tot slot geen steek. Zowel u als uw echtgenote verklaarden bij de DVZ in het kader van jullie tweede verzoek aan enkel

het Arabisch machtig te zijn en geen andere talen te spreken (zie administratief dossier). Gezien jullie beiden enkel het Arabisch machtig zijn, kan er logischerwijs worden van uitgegaan dat dit ook de taal is die jullie op heden thuis gebruiken om met elkaar alsook met de kinderen te communiceren. Dat uw kinderen aldus geen Arabisch (meer) zouden kunnen, is dan ook niet geloofwaardig.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sinaï” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is,

maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw Egyptische geboorteakte, de geboorteregistratie van Amina alsook de geboorteaktes van uw stiefdochters Riaam en Maram bevestigen louter uw persoonsgegevens en herkomst en de persoonsgegevens van uw gezinsleden. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Na het persoonlijk onderhoud wenste u nog een te doen bij uw verklaringen betreffende uw paspoort. Zo verduidelijkte u, middels een schrijven van uw advocaat, dat u op het moment dat u Libië verliet wel degelijk in het bezit was van een paspoort (zie mail advocaat toegevoegd aan administratief dossier –dd. 10.09.2020). Uw familie zou u het paspoort, na uw vlucht uit Egypte, bezorgd hebben in Libië. Na uw vertrek uit Libië zou u dit paspoort verloren zijn op zee. Dient echter te worden opgemerkt dat voorgaande inhoudelijk niets toevoegt aan uw relaas en bijgevolg geenszins in staat is om voorgaande appreciatie te wijzigen. Los van het feit dat u ook deze loutere bewering op geen enkele manier weet te staven, dient sowieso nogmaals te worden herhaald dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw vermeend illegaal vertrek uit Egypte. Deze appreciatie werd bovendien bevestigd door de RvV (zie supra).

Dient tot slot te worden opgemerkt dat het tweede verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote en de verzoeken om internationale bescherming van uw twee stiefdochters en uw zoon eveneens niet ontvankelijk werden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing (hierna: de tweede bestreden beslissing) genomen ten aanzien van mevrouw A.A.Q (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Jeddah, Saoedi-Arabië, op 16 december 1981. U bent van Palestijnse oorsprong en u bent moslima. In 2001 bent u voor de eerste keer gehuwd met H.I.A., u werd aan hem uitgehuwelijkt. Jullie kregen samen vier kinderen: W., O., Ma. en Ri.. Omwille van echtelijke problemen met uw echtgenoot wenste u van hem te scheiden. Uw familie was hiermee niet akkoord en omwille hiervan werd u geslagen, vernederd en opgesloten thuis. In 2006 leerde u uw huidige man, de Egyptische Q.A.M.H. (O.V. X), kennen toen u een maand in Egypte was voor uw opleiding. In 2007 vroeg hij uw hand aan uw vader, maar deze weigerde gezien u al getrouwd was. In 2013 scheidde u uiteindelijk van uw eerste echtgenoot. In 2013 deed uw huidige man opnieuw een aanzoek. De situatie thuis werd erger en het contact tussen u en uw huidige man werd verbroken voor drie à vier maanden. Rond april 2014 kreeg u via uw zus A. stiekem een telefoon en nam u opnieuw contact op met uw huidige man. Eind mei 2014 kon u uw ouderlijk huis ontvluchten, samen met uw twee dochters, Ri. en Ma., en ging u naar Egypte. Uw overige twee kinderen bleven bij uw ouders. U huwde op 28 mei 2014 met uw huidige echtgenoot. Uw broer M. en een paar jongens kwamen twee weken na uw huwelijk naar het ouderlijk huis van uw echtgenoot en uw schoonvader werd geslagen. U bent dan eind juli/begin augustus 2014, met uw echtgenoot en uw twee dochters ondergedoken in het appartement van een vriend van uw echtgenoot te Sidi Bishr, Alexandirië. Uw echtgenoot verliet Egypte in augustus 2014 terwijl u met uw dochters achterbleef in het appartement in Sidi Bishr. U kwam tot uw vertrek quasi niet buiten omdat u bang was dat uw broer u zou zien.

U verliet Egypte op 10 oktober 2015 samen met uw twee dochters Ma. en Ri.. U ging via Italië naar Duitsland, waar u zich herenigde met uw man. Jullie vervolgden jullie weg naar België. Op 17 oktober 2015 kwamen jullie aan in België en op 19 oktober 2015 dienden jullie een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreesde bij terugkeer dat u door uw familie gevonden zou worden. U vreesde dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten. U vreesde dat uw kinderen gebruikt zouden worden als drukmiddel.

Op 6 september 2016 beviel u hier in België van uw zontje Q.M. In november 2016 werd uw schoonfamilie opnieuw benaderd. Uw schoonbroer, lid bij Hamas, stuurde enkele jongens van de Moslimbroeders op hen af. Hierop verhuisde uw schoonfamilie naar een oom in Alexandrië. In februari 2017 werd er via de burens van uw schoonfamilie getracht hun onderduikadres te weten te komen. Sinds februari 2016 heeft u opnieuw contact met uw zus A. en sinds juli 2016 met uw vader.

Op 13 maart 2018 besliste de Commissaris-generaal in hoofde van uzelf en uw echtgenoot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden vervolgens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 26 maart 2019.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 6 mei 2019 een tweede keer om internationale bescherming. Ook uw echtgenoot diende die dag een tweede verzoek in. Uw drie minderjarige kinderen, A.Ri.H.E. (O.V. X), A.Ma.H.E. (O.V. X) en Q.M. (O.V. 8.146.517) dienden op 11 april 2019 elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw tweede verzoek volhardt u in uw voorgaande verklaringen betreffende de problemen die u kende met uw vader/familie omwille van uw huwelijk met uw huidige echtgenoot en haalt u aan dat uw vader een klacht indiende tegen uw man omwille van ontvoering (van u en uw twee dochters). Op grond van deze klacht zou uw man ondertussen in Egypte bij verstek zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf. U vreest voorts ook voor uw leven daar u, tegen de wil van uw familie, huwde met uw huidige man. U haalt voorts nog aan dat u uw zontje Mohammed niet kan mee terugnemen naar Palestina omdat hij geen Palestijn is. Ook werpt u op dat uw dochters niet in Palestina kunnen wonen. Ze verblijven immers al vier jaar in België, zijn aangepast aan het leven in België en Europa en uw jongste dochter spreekt ook geen Arabisch meer.

U legde zelf geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek. Uw echtgenoot legde in het kader van zijn tweede verzoek een Nederlandse vertaling voor van het vonnis van de rechtbank betreffende zijn veroordeling.

Op 2 april 2020 beviel u in België van een dochtertje, A..

Op 17 april 2020 besliste de Commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek en dit bij gebrek aan nieuwe elementen die kans aanzienlijk groter maakten dat u voor toekenning van de vluchtelingstatus, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking kwam.

Op 8 mei 2020 werd besloten tot intrekking van deze onontvankelijkheidsbeslissing temeer daar kon worden vastgesteld dat uw raadsman op 24 oktober 2019 via mail een aantal bijkomende stukken had overgemaakt ter staving van uw tweede verzoek en deze stukken niet werden opgenomen in de beoordeling van uw tweede verzoek.

De door uw raadsman via mail overgemaakte stukken betreffen : een print van een attest van het Parket-Generaal waarin wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank, d.d. 5/3/2019, volgens hetwelk uw echtgenoot tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld omwille van de ontvoering van u en uw twee minderjarige dochters Ri. en Ma., prints van de geboorteaktes van uw twee dochters Ri. En Ma. en een print van de geboorteakte van uw echtgenoot.

Op 27 augustus 2020 bezorgde uw echtgenoot het CGVS nog de geboorteaangifte van uw dochter A. bij Stad Antwerpen (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich, wat betreft de problemen die u en uw echtgenoot in Egypte hebben gekend / kennen met uw familie, steunt op dezelfde elementen als deze aangehaald door uw echtgenoot in het kader van zijn tweede verzoek. In hoofde van uw echtgenoot werd door de Commissaris-generaal evenwel besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. Daar u zich wat betreft de problemen met uw familie integraal steunt op dezelfde elementen als uw echtgenoot, en voor het overige dienaangaande geen andere eigen elementen aanhaalt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de omstandige motivering weergegeven in hoofde van uw echtgenoot in het kader van zijn tweede verzoek. Deze motivering luidt als volgt :

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Waar u voorts nog opwerpt dat u uw zoontje Mo. niet naar Palestina zal kunnen meenemen omdat hij geen Palestijn is en u ook opwerpt dat uw dochters niet naar Palestina terug kunnen omdat ze aan het leven hier zijn aangepast en uw jongste dochter ook geen Arabisch spreekt, moet allereerst worden opgemerkt dat huidige beslissing zich enkel uitspreekt over het al dan niet toekennen van internationale bescherming doch geen verwijderingsmaatregel bevat. De beslissing hiertoe is een bevoegdheid van de DVZ en niet van het CGVS.

Dit terzijde, in het kader van uw eerste verzoek werd door de Commissaris-generaal reeds benadrukt "Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft."

Bijkomend oordeelde de Commissaris-generaal dat Egypte voor u kan worden beschouwd als een land van gewoonlijk verblijf. Dat uw zontje niet naar Palestina zou kunnen is in casu niet aan de orde. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uw echtgenoot, de vader van Mo., de Egyptische nationaliteit heeft. Overeenkomstig de Egyptische nationaliteitswetgeving kan uw zontje bijgevolg ook probleemloos de Egyptische nationaliteit verkrijgen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U toont geenszins aan dat uw zontje geen aanspraak zou kunnen op maken op de Egyptische nationaliteit indien deze voor hem zou worden aanvragen.

Hetzelfde kan worden opgemerkt wat betreft uw onlangs geboren dochtertje A. De Commissaris-generaal oordeelde dienaangaande in het kader van uw echtgenoot zijn tweede verzoek :

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

U brengt geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Ook uw verdere bewering dat ook uw (andere) dochters niet terug kunnen naar Palestina omdat ze het leven hier gewoon zijn en uw jongste dochter geen Arabisch praat –gezien u dit verklaarde bij de DVZ in het kader van uw tweede verzoek op 7/10/2019 (zie DVZ 2de VIB vraag 15) en uw dochtertje A. pas op 2 april 2020 werd geboren, mag het duidelijk zijn dat u hier verwijst naar uw dochtertje Ri., houdt geen steek. Vooreerst kan ook hier nogmaals gewezen worden naar wat hierboven reeds werd aangehaald. Dient voorts nog te worden opgemerkt dat zowel u als uw echtgenoot bij de DVZ in het kader van jullie tweede verzoek aanhaalden enkel het Arabisch machtig te zijn en geen andere talen te spreken (zie administratief dossier). Gezien jullie beiden enkel het Arabisch machtig zijn, kan er logischerwijs worden van uitgegaan dat dit ook de taal is die jullie op heden thuis gebruiken om met elkaar alsook met de kinderen te communiceren. Dat uw jongste dochter aldus het Arabisch niet (meer) zou praten, is dan ook niet geloofwaardig.

Dat uw dochters het leven hier gewoon zijn, en mogelijks verkiezen, wijzigt niets aan de beoordeling van jullie nood aan internationale bescherming ingeval van een eventuele terugkeer naar Egypte.

Dat uw raadsman via mail nog de geboorteaktes van uw dochters Ri. en Ma. overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kan evenmin voorgaande appreciatie omvormen. Deze stukken bevestigen immers louter hun, sowieso, niet betwiste persoonsgegevens maar hebben voor het overige geen enkel uitstaans met uw asielmotieven. Evenmin blijkt uit deze stukken dat uw dochters zich niet opnieuw in Egypte, wat kan worden beschouwd als hun land van gewoonlijk verblijf (zie supra), zouden kunnen vestigen.

Uw raadsman voegde in haar mail tot slot nog een print van de Egyptische geboorteakte van uw echtgenoot toe. Dit document betreft uw echtgenoot en bevestigt zijn persoonsgegevens die evenmin in vraag worden gesteld. Dit document heeft geen betrekking op u noch heeft het enig uitstaans met uw asielmotieven.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden besloten dat u geen elementen heeft aangebracht die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusegypteveiligheidssituatie20191211.pdf>) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral

in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en

kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen

gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat ook de verzoeken om internationale bescherming van uw echtgenoot en uw drie minderjarige kinderen niet-ontvankelijk werden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing (hierna: derde bestreden beslissing) genomen ten aanzien van de minderjarige dochter A.Ma.H.E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Westelijke Jordaanoever, waar u op 24 juli 2007 geboren bent. U heeft uw gehele leven in het Palestijns dorp Deir Balloot gewoond en bent een soennitische van Arabische origine. Uw ouders H.I.A. en A.A.Q. (CG X, O.V. X) zijn in 2013 van elkaar gescheiden. In mei 2014 reisde u samen met uw moeder en uw zus Ri. (O.V. X) naar Egypte. Uw oudere broer U. en zus W. bleven achter bij uw grootouders in Deir Balloot. In Egypte is uw moeder opnieuw gehuwd met A.M.H.Q. (CG X, O.V. X). Uw stiefvader verliet Egypte reeds medio 2014. Op 10 oktober 2015 heeft u samen met uw moeder en uw zus Ri. uw land van gewoonlijk verblijf, i.c. Egypte, verlaten. Jullie reisden via Italië naar Duitsland. Daar vervoegden jullie uw stiefvader A.M.H.Q. (O.V. X). Vervolgens reisden jullie verder naar België waar jullie op 17 oktober 2015 aankwamen. Op 19 oktober 2015 dienden uw moeder én uw stiefvader een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat, op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980, ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 6 september 2016 werd uw halfbroertje Mo.Q. (O.V. X) geboren in België.

Op 14 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw moeder en uw stiefvader, daar zij er niet in geslaagd waren om aannemelijk te maken dat zij in Egypte daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren of dat zij er een reëel risico liepen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verder was het CGVS ook van oordeel dat er op dat moment voor burgers in Egypte geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond. In het kader van de beroepsprocedure stelde uw moeder bijkomend dat er in de beslissing van het CGVS onvoldoende rekening werd gehouden met jullie verblijfssituatie in Egypte. De weigeringsbeslissing, genomen door het Commissariaat-generaal in het kader van uw moeder haar eerste verzoek, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 26 maart 2019. Bijkomend was de RvV van oordeel dat uw moeder er niet in geslaagd was om aannemelijk te maken dat jullie in geval van terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen, omwille van jullie Palestijnse origine.

Op 11 april 2019 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Uit uw verklaringen, afgelegd voor het CGVS, bleek dat u uw verzoek volledig baseerde op de vluchtmotieven die door uw moeder reeds werden aangehaald. U vreest immers dat uw leven in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever niet leuk zal zijn. In dit verband stelde u dat uw opa boos zal zijn op uw mama omdat zij het land heeft verlaten. Verder verklaarde u geen (eigen) huis te hebben in de Westelijke Jordaanoever. Tot slot stelde u niet te willen terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever omdat het in België veel leuker is. U kan in België school lopen en u heeft hier vriendjes. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming

Op 11 april 2019 dienden ook uw jongere zus Ri. (CG X, O.V. X) en uw halfbroertje Mo. (CG X, O.V. X) een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Op 6 mei 2019 dienden zowel uw moeder als uw stiefvader een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek herhaalden uw moeder, alsook uw stiefvader, hun eerdere asielmotieven.

Op 2 april 2020 werd uw halfzusje A.Q. geboren in België.

Op 17 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming als minderjarige.

Er werd vervolgens in uw naam beroep ingediend tegen deze beslissing bij de RvV.

Op 8 mei 2020 werd de in uw hoofde genomen onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken temeer daar kon worden vastgesteld dat uw raadsman op 24 oktober 2019 via mail een aantal bijkomende stukken had overgemaakt ter staving van uw verzoek en deze stukken niet werden opgenomen in de beoordeling van uw verzoek.

De door uw raadsman via mail overgemaakte stukken betreffen : een print van een attest van het Parket-Generaal waarin wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank, d.d. 5/3/2019, volgens hetwelk uw stiefvader tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., prints van de geboorteaktes van u en uw zus Ri en een print van de geboorteakte van uw stiefvader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het

teggengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (dd. 9/10/2015), waarvoor de beslissing nu definitief is. Uit uw verklaringen blijkt dat jullie vertrokken zijn uit de Westelijke Jordaanoever omdat uw vader en uw opa boos waren op uw moeder (zie CGVS Ma., p. 11). Zelf weet u, gezien uw jeugdige leeftijd, niet precies wat aan de basis ligt van dit conflict. Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat uw opa soms (fysiek) geweld gebruikte tegen uw moeder (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Dient echter te worden opgemerkt dat uw moeder en uw stiefvader er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, in geval van een terugkeer naar Egypte. Bij arrest van 26 maart 2019 stelde de RvV vast dat aan het asielrelaas van uw moeder en stiefvader geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming zou hebben.

Wat betreft de nieuwe feiten die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald het gegeven dat uw stiefvader ondertussen tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld in Egypte omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., dient te worden opgemerkt dat dit dezelfde feiten betreffen die ook uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun volgend verzoek. In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de door hen aangehaalde gebeurtenissen geen nieuwe elementen of feiten betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

In het kader hiervan kan verwezen worden naar de beslissing in hoofde van uw stiefvader A.M.H.Q (CG X, O.V. X). Het CGVS wenst te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw stiefvader dat hieronder ten dele wordt hernomen.

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Tot slot dient te worden opgemerkt dat, wat betreft uw verklaringen aangaande het feit dat u graag in België woont aangezien u hier school kan lopen en u hier veel vriendjes heeft, dit louter betrekking heeft op uw situatie hier in België doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven. Dit volstaat dan ook geenszins om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Bovendien ressorteren deze motieven niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinaï" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale

groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinai, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De door uw stiefvader voorgelegde documenten, die door uw raadsman ook in het kader van uw verzoek werden neergelegd, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. In het kader van uw stiefvader zijn verzoek oordeelde de Commissaris-generaal dienaangaande het volgende:

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw zus Ri.A. (CG X, O.V. X) en uw halfbroer Mo.Q. (CG X, O.V. X), alsook de volgende verzoeken van uw moeder A.A.Q. (CG X, O.V. X) en uw stiefvader A.M.H.Q. (CG X, O.V. X), niet-ontvankelijk werden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De bestreden beslissing (hierna: de vierde bestreden beslissing) genomen ten aanzien van de minderjarige dochter A.Ri.H.E. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Westelijke Jordaanoever, waar u op 27 mei 2012 geboren bent. U heeft uw gehele leven in het Palestijns dorp Deir Balloot gewoond en bent een soennitische van Arabische origine. Uw ouders H.I.A. en A.A.Q. (CG X, O.V. X) zijn in 2013 van elkaar gescheiden. In mei 2014 reisde u, samen met uw moeder en uw zus Ma. (O.V. X) naar Egypte. Uw oudere broer U. en zus W. bleven achter bij uw grootouders in Deir Balloot. In Egypte is uw moeder opnieuw gehuwd met A.M.H.Q. (CG X, O.V. X). Medio 2014 verliet uw stiefvader Egypte. Op 10 oktober 2015 heeft ook u, samen met uw moeder en uw zus Ma., uw land van gewoonlijk verblijf, i.c. Egypte, verlaten. Jullie reisden via Italië naar Duitsland. Daar vervoegden jullie uw stiefvader A.M.H.Q. Vervolgens reisden jullie verder naar België waar jullie op 17 oktober 2015 aankwamen. Op 19 oktober 2015 dienden uw moeder én uw stiefvader een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat, op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980, ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. .

Op 6 september 2016 werd uw halfbroertje Mo.Q. (O.V. O.V. X) geboren in België.

Op 14 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de dossiers van uw moeder en uw stiefvader daar zij er niet in geslaagd waren om aannemelijk te maken dat zij in Egypte daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren of dat zij er een reëel risico liepen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verder was het CGVS ook van oordeel dat er op dat moment voor burgers in Egypte geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, bestond. In het kader van de beroepsprocedure stelde uw moeder bijkomend dat het CGVS onvoldoende rekening hield met jullie, i.c. haarzelf, u en uw, verblijfssituatie in Egypte. De beslissing van het Commissariaat-generaal, genomen in hoofde van uw moeder, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 26 maart 2019. Bijkomend was de RvV van oordeel dat uw moeder er niet in geslaagd was om aannemelijk te maken dat jullie in geval van terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen, omwille van jullie Palestijnse origine.

Op 11 april 2019 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS bleek dat u niet op de hoogte was van de reden van uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever en/of Egypte. U was immers nog heel erg jong op het moment van uw vertrek. U verklaarde echter niet te willen terugkeren naar Palestina omdat u het in België veel leuker vindt. In België kan u immers naar school gaan. Daarnaast heeft u hier ook veel vriendinnetjes en gaat u hier graag met uw stiefpapa vissen. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming

Op 11 april 2019 dienden ook uw oudere zus Ma. (CG X, O.V. X) en uw halfbroertje Mo. (CG X, O.V. X) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in bij de DVZ.

Op 6 mei 2019 dienden zowel uw moeder als uw stiefvader een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek herhaalden uw moeder, alsook uw stiefvader, hun eerdere asielmotieven.

Op 2 april 2020 werd uw halfzusje A.Q. geboren in België.

Op 17 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming als minderjarige.

Er werd vervolgens in uw naam beroep ingediend tegen deze beslissing bij de RvV.

Op 8 mei 2020 werd de in uw hoofde genomen onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken temeer daar kon worden vastgesteld dat uw raadsman op 24 oktober 2019 via mail een aantal bijkomende stukken had overgemaakt ter staving van uw verzoek en deze stukken niet werden opgenomen in de beoordeling van uw verzoek.

De door uw raadsman via mail overgemaakte stukken betreffen : een print van een attest van het Parket-Generaal waarin wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank, d.d. 5/3/2019, volgens hetwelk uw stiefvader tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., prints van de geboorteaktes van u en uw zus Ri. en een print van de geboorteakte van uw stiefvader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (dd. 9/10/2015), waarvoor de beslissing nu definitief is. Uit uw verklaringen blijkt dat u, gezien uw jeugdige leeftijd, niet precies weet omwille van welke reden(-en) u naar België bent gekomen met (een deel van) uw gezin noch bent u op de hoogte van eventuele problemen in de Westelijke Jordaanoever en/of Egypte (zie CGVS Ri. p. 9). Kan in dit verband worden opgemerkt dat in hoofde van uw moeder en uw stiefvader reeds werd geoordeeld dat zij er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, lopen in geval van een terugkeer naar Egypte. Bij arrest van 26 maart 2019 stelde de RvV immers vast dat aan het asielaanvraag van uw moeder en stiefvader geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming zou hebben.

Wat betreft de nieuwe feiten die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald het gegeven dat uw stiefvader ondertussen tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld in Egypte omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., dient te worden opgemerkt dat dit dezelfde feiten betreffen die ook uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun volgend verzoek. In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de door hen aangehaalde gebeurtenissen geen nieuwe elementen of feiten betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

In het kader hiervan kan verwezen worden naar de beslissing in hoofde van uw stiefvader A.M.H.Q. (CG X, O.V. X). Het CGVS wenst te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw stiefvader dat hieronder ten dele wordt hernomen.

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Tot slot dient te worden opgemerkt dat, wat betreft uw verklaringen aangaande het feit dat u graag in België woont aangezien u hier naar school kan gaan en u hier verschillende vriendinnetjes heeft, dit louter betrekking heeft op uw situatie in België doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Bovendien ressorteren deze motieven niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinaï" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasma en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-

Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De door uw stiefvader voorgelegde documenten, die door uw raadsman ook in het kader van uw verzoek werden neergelegd, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. In het kader van uw stiefvader zijn verzoek oordeelde de Commissaris-generaal dienaangaande het volgende:

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw zus Ma.A. (CG X, O.V. X) en uw halfbroer Mo.Q. (CG X, O.V. X) alsook de volgende verzoeken van uw moeder A.A.Q. (CG X, O.V. X) en uw stiefvader A.M.H.Q. (CG X, O.V. X) niet-ontvankelijk werden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De bestreden beslissing (vijfde bestreden beslissing) genomen ten aanzien van het minderjarig zoontje Q.Mo. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Westelijke Jordaanoever, waar u op 27 mei 2012 geboren bent. U heeft uw gehele leven in het Palestijns dorp Deir Balloot gewoond en bent een soennitische van Arabische origine. Uw ouders H.I.A. en A.A.Q. (CG X, O.V. 8.146.517) zijn in 2013 van elkaar gescheiden. In mei 2014 reisde u, samen met uw moeder en uw zus Ma. (O.V. X) naar Egypte. Uw oudere broer U. en zus W. bleven achter bij uw grootouders in Deir Balloot. In Egypte is uw moeder opnieuw gehuwd met A.M.H.Q. (CG X, O.V. X). Medio 2014 verliet uw stiefvader Egypte. Op 10 oktober

2015 heeft ook u, samen met uw moeder en uw zus Ma., uw land van gewoonlijk verblijf, i.c. Egypte, verlaten. Jullie reisden via Italië naar Duitsland. Daar vervoegden jullie uw stiefvader A.M.H.Q.. Vervolgens reisden jullie verder naar België waar jullie op 17 oktober 2015 aankwamen. Op 19 oktober 2015 dienden uw moeder én uw stiefvader een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat, op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980, ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. .

Op 6 september 2016 werd uw halfbroertje M.Q. (O.V. X) geboren in België.

Op 14 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de dossiers van uw moeder en uw stiefvader daar zij er niet in geslaagd waren om aannemelijk te maken dat zij in Egypte daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienden te koesteren of dat zij er een reëel risico liepen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verder was het CGVS ook van oordeel dat er op dat moment voor burgers in Egypte geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, bestond. In het kader van de beroepsprocedure stelde uw moeder bijkomend dat het CGVS onvoldoende rekening hield met jullie, i.c. haarzelf, u en uw, verblijfssituatie in Egypte. De beslissing van het Commissariaat-generaal, genomen in hoofde van uw moeder, werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 26 maart 2019. Bijkomend was de RvV van oordeel dat uw moeder er niet in geslaagd was om aannemelijk te maken dat jullie in geval van terugkeer naar Egypte een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen, omwille van jullie Palestijnse origine.

Op 11 april 2019 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS bleek dat u niet op de hoogte was van de reden van uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever en/of Egypte. U was immers nog heel erg jong op het moment van uw vertrek. U verklaarde echter niet te willen terugkeren naar Palestina omdat u het in België veel leuker vindt. In België kan u immers naar school gaan. Daarnaast heeft u hier ook veel vriendinnetjes en gaat u hier graag met uw stiefpapa vissen. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming

Op 11 april 2019 dienden ook uw oudere zus Ma. (CG X, O.V. X) en uw halfbroertje Mo. (C X, O.V. X) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in bij de DVZ.

Op 6 mei 2019 dienden zowel uw moeder als uw stiefvader een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek herhaalden uw moeder, alsook uw stiefvader, hun eerdere asielmotieven.

Op 2 april 2020 werd uw halfzusje A.Q. geboren in België.

Op 17 april 2020 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming als minderjarige.

Er werd vervolgens in uw naam beroep ingediend tegen deze beslissing bij de RvV.

Op 8 mei 2020 werd de in uw hoofde genomen onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken temeer daar kon worden vastgesteld dat uw raadsman op 24 oktober 2019 via mail een aantal bijkomende stukken had overgemaakt ter staving van uw verzoek en deze stukken niet werden opgenomen in de beoordeling van uw verzoek.

De door uw raadsman via mail overgemaakte stukken betreffen : een print van een attest van het Parket-Generaal waarin wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank, d.d. 5/3/2019, volgens hetwelk uw stiefvader tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., prints van de geboorteaktes van u en uw zus Ri. en een print van de geboorteakte van uw stiefvader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Verder heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tot slot werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (dd. 9/10/2015), waarvoor de beslissing nu definitief is. Uit uw verklaringen blijkt dat u, gezien uw jeugdige leeftijd, niet precies weet omwille van welke reden(-en) u naar België bent gekomen met (een deel van) uw gezin noch bent u op de hoogte van eventuele problemen in de Westelijke Jordaanoever en/of Egypte (zie CGVS Ri., p. 9). Kan in dit verband worden opgemerkt dat in hoofde van uw moeder en uw stiefvader reeds werd geoordeeld dat zij er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, lopen in geval van een terugkeer naar Egypte. Bij arrest van 26 maart 2019 stelde de RVV immers vast dat aan het asielaanvraag van uw moeder en stiefvader geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat u, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming zou hebben.

Wat betreft de nieuwe feiten die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald het gegeven dat uw stiefvader ondertussen tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld in Egypte omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., dient te worden opgemerkt dat dit dezelfde feiten betreffen die ook uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun volgend verzoek. In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de door hen aangehaalde gebeurtenissen geen nieuwe elementen of feiten betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

In het kader hiervan kan verwezen worden naar de beslissing in hoofde van uw stiefvader A.M.H.Q. (CG X, O.V. X). Het CGVS wenst te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw stiefvader dat hieronder ten dele wordt hernomen.

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Tot slot dient te worden opgemerkt dat, wat betreft uw verklaringen aangaande het feit dat u graag in België woont aangezien u hier naar school kan gaan en u hier verschillende vriendinnetjes heeft, dit louter betrekking heeft op uw situatie in België doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Bovendien ressorteren deze

motieven niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sinaï” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De door uw stiefvader voorgelegde documenten, die door uw raadsman ook in het kader van uw verzoek werden neergelegd, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. In het kader van uw stiefvader zijn verzoek oordeelde de Commissaris-generaal dienaangaande het volgende:

(idem motieven eerste bestreden beslissing)

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook het verzoek om internationale bescherming van uw zus Ma.A. (CG X, O.V. X) en uw halfbroer Mo.Q. (CG X, O.V. X) alsook de volgende verzoeken van uw moeder A.A.Q. (CG X, O.V. X) en uw stiefvader A.M.H.Q. (CG X, O.V. X) niet-ontvankelijk werden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28 juli 1951 goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Zij betogen dat zij wel degelijk nieuwe documenten hebben voorgelegd waarmee bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden, dat de documenten niet onderzocht werden door de commissaris-generaal en dat ze zelfs niet werden opgenomen in de bestreden beslissingen. De vertaling van het vonnis vormt volgens hen wel degelijk een begin van bewijs aangaande de problemen die zij kennen in hun herkomstland. Zij leggen uit dat de vader van verzoekster een klacht heeft ingediend tegen verzoeker wegens ontvoering en dat verzoeker hiervoor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Omdat de Egyptische overheid niet vies is van corruptie, zouden ze niet kunnen terugkeren naar hun herkomstland.

Verzoekers voeren aan dat zij tot een bepaalde minderheidsgroep behoren omdat verzoekster en haar kinderen Palestijnse staatsburgers zijn. Zij herhalen dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf wegens ontvoering van zijn gezin en zij aldus geen bescherming kunnen inroepen van de nationale autoriteiten. Ze vervolgen dat de geboorte van de jongste kindjes nog niet geregistreerd werd, waardoor ze nog niet over de Egyptische nationaliteit beschikken.

Tenslotte stellen zij dat de situatie in Egypte allesbehalve rooskleurig is en verwijten ze de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd te hebben naar de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Nieuwe stukken

Op 29 maart 2022 maakt de commissaris-generaal op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- COI Focus, Egypte, “*Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinai 2020-2021*” van 17 september 2021, waarvan een afschrift bij de nota wordt toegevoegd.

De commissaris-generaal wenst hiermee aan te tonen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader

2.4.1. Juridisch kader van de eerste en tweede bestreden beslissing (niet ontvankelijk volgende verzoeken):

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de eerste en de tweede bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip "*nieuwe elementen of feiten*", elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

2.4.2. Juridisch kader van de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing (niet-ontvankelijke verzoeken - minderjarige):

De derde, vierde en vijfde bestreden beslissing werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: "*De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe*

te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.4.3. Juridisch kader voor alle bestreden beslissingen

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet

Blijkens de eerste en tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekers hebben zij naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2.5.1. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming, voeren zij aan dat zij door de familie van verzoekster worden bedreigd omdat zij de eer van haar familie hebben aangetast. De commissaris-generaal neemt in het kader van hun eerste beschermingsverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekers geuite vrees. De Raad weigert op 26 maart 2019, bij arrest nr. 218 913, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Van zodra de Raad een arrest over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RVS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij is gebonden door het gezag van gewijsde van het eerste arrest en mag derhalve niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds met betrekking tot het eerdere verzoek werden beoordeeld en als vaststaand moeten worden beschouwd, behalve indien er, wat verzoekers betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw

element bestaat in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.5.2. De nieuwe elementen waarop verzoekers zich beroepen ter ondersteuning van hun volgend verzoek kunnen worden samengevat als volgt:

Verzoeker verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud op 27 augustus 2020 naar zijn “oude vrees” en voegt toe dat hij recent tot 15 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9). Hij verklaart verder dat er naast het feit dat zijn vader gezondheidsproblemen heeft, niets meer gebeurd is met betrekking tot hun problemen en voegt toe dat zijn vrouw alle banden verbroken heeft met haar familie (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). Verzoeker precificeert vervolgens dat de vader van zijn echtgenote op 15 juli 2018 een klacht tegen hem heeft ingediend wegens ontvoering nadat verzoeker zelf eerder tegen hem een klacht had ingediend. Gevraagd waarom er pas in 2018 een klacht werd ingediend wegens ontvoering, terwijl verzoeker reeds in 2014 en verzoekster en de kinderen reeds in 2015 het land hadden verlaten, antwoordt verzoeker dat hij nooit gedacht had dat de zaak zou escaleren, maar hij dit gewoon deed uit wraak en hij in het begin niet wist waar zij verbleven (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10-11). Verzoeker verklaart dat hij pas op de hoogte werd gebracht van de klacht samen met zijn veroordeling. Hij stelt geen juridische stappen te hebben ondernomen tegen zijn veroordeling omdat hij zich in België bevindt en hij niet wil dat men te weten komt dat hij met zijn gezin hier verblijft (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12). Op de vraag waarom hij Egypte niet op legale wijze heeft verlaten, antwoordt verzoeker dat hij toen problemen had met zijn schoonfamilie, waardoor hij besloot het land op illegale wijze te verlaten (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12). Verzoekster verklaart dat haar vader een klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot wegens ontvoering. Zij vreest dat haar man bij terugkeer opgesloten zal worden. Ze verklaart dat ze op de hoogte werd gebracht van de veroordeling doordat haar schoonvader zich naar de rechtbank had begeven, waar hij werd meegedeeld dat er een klacht werd ingediend tegen haar echtgenoot. (AD CGVS, deel DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 15)

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers geen nieuwe feiten of elementen hebben aangebracht in het kader van hun tweede beschermingsverzoek die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft derhalve op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers immers in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming verwijzen naar hun “oude problemen” en derhalve naar de problemen die zij kenden met de ouders van verzoekster, stelt de Raad vast dat die vrees uitvoerig werd besproken in het kader van hun eerste beschermingsverzoek en diezelfde problemen aldus geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek baseert op motieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat u in Egypte daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren noch dat u er een reëel risico liep op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.*

Het CGVS was van oordeel dat er geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die u beweerde te hebben gekend met uw schoonfamilie en dit hoofdzakelijk gezien (i) uw verklaringen vaag, weinig overtuigend, incoherent en tegenstrijdig waren, (ii) uw onvermogen enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen ter staving van de door u aangehaalde feiten alsook (iii) het laattijdig vertrek van uw echtgenote en uw stiefkinderen uit Egypte. Voorts was het CGVS van oordeel dat (iv) er evenmin geloof kon gehecht worden aan uw vermeend illegaal vertrek uit Egypte. Tot slot oordeelde het CGVS (v) dat er toen voor burgers in Egypte geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestond.

De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep door de RvV bevestigd en overgenomen. Bijgevolg geniet deze beslissing kracht van gewijsde en kunnen de door de Commissaris-generaal aangebrachte motieven niet langer worden betwist.

In het kader van onderhavig verzoek beperkt u zich tot het louter volharden in uw eerdere verklaringen en u bouwt hier zonder meer op voort, i.c. uw vermeende problemen met de familie van uw echtgenote. Zo zou u meermaals bedreigd zijn door uw schoonfamilie en daarenboven zou men uw vader fysiek hebben aangevallen. In dit verband verklaarde u dat uw schoonvader in augustus 2018 een klacht tegen u indiende bij de Egyptische autoriteiten. In maart 2019 zou u ten gevolge van deze klacht bij verstek veroordeeld zijn tot 15 jaar gevangenisstraf wegens 'ontvoering' van uw echtgenote en twee stiefdochters (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 9). Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw voorgaand verzoek om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen alsook het afleggen van bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. De door u aangehaalde veroordeling bij verstek betreft immers een gebeurtenis die rechtstreeks zou zijn voortgevloeid uit eerdere feiten waarvan reeds, zowel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) als later ook door de RvV, werd vastgesteld dat deze geenszins geloofwaardig zijn. Gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Egypte zou hebben gekend met uw schoonfamilie, kan evenmin worden aangenomen dat uw schoonvader een klacht tegen u indiende, u ondertussen werd veroordeeld én de Egypte politie geregeld naar u komt zoeken bij uw familie thuis."

Waar verzoekers verwijzen naar een vonnis waarbij verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 vertaling vonnis) komt de Raad tot de volgende bevindingen die afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan.

Reeds einde mei 2014 ontvluchtte verzoekster samen met haar twee kinderen Ma.H.E. en Ri.H.E haar ouderlijk huis in Palestina om naar Egypte te reizen. Dat verzoeker er dan plots op 15 juli 2018 zou zijn van beschuldigd om de kinderen Ma.H.E. en Ri.H.E. met een list te hebben gekidnapt, tart alle verbeelding. Het komt de Raad niet geloofwaardig voor dat verzoeksters vader, ondanks het vertrek van zijn dochter uit Palestina in mei 2014, meer dan vier jaar zou wachten om een klacht in te dienen wegens ontvoering. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker in augustus 2014 en verzoekster met haar kinderen in 2015 Egypte reeds hadden verlaten. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeksters vader, die in Palestina woont (AD CGVS, dossier 10, verklaring DVZ, punt 13), ervoor opteerde om een klacht in te dienen in Egypte terwijl hij nochtans een vermoeden had dat zijn dochter zich in Europa bevond ("in het begin niet 100% zeker was dat zij daar waren, maar hij wel het vermoeden had dat ze ergens in Duitsland, Nederland of België waren" (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11) en verzoekers op dat moment al 4 jaar niet meer in Egypte verbleven. Dat verzoeksters vader vier jaar na het vertrek van zijn dochter naar een ander land zou reizen om aldaar een klacht wegens ontvoering in te dienen terwijl hij het vermoeden had dat ze zich reeds in Europa bevond, komt de Raad allerminst geloofwaardig over. Ook het antwoord dat verzoeker verleende nadat hij tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met die laat ingediende klacht en hij vervolgens uitlegde dat hij nooit gedacht had dat de zaak zou escaleren, hij dit gewoon deed uit wraak en zijn schoonvader in het begin niet wist waar zij verbleven (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10-11), is allerminst overtuigend en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar opgemerkt wordt dat het doet verbazen dat verzoekers in het kader van hun eerste beschermingsverzoek geen melding hebben gemaakt van de klacht die tegen verzoeker werd ingediend nu een eerste klacht volgens hem dateert van 16 januari 2018 (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7), terwijl de terechtzitting in het kader van hun eerste beschermingsverzoek bij de Raad pas plaatsvond op 13 februari 2019, zijnde meer dan een jaar later, en verzoekers noch in hun verzoekschrift, noch tijdens de terechtzitting hiervan melding hebben gemaakt. De uitleg die verzoeker vervolgens geeft, dat hij een volmacht aan zijn moeder had gegeven voor zijn vertrek uit Egypte, zijnde in 2015, en dat zijn moeder die volmacht aan een vriend had gegeven die dan het vonnis heeft verkregen in oktober 2019, overtuigt geenszins. De Raad ziet niet in waarom verzoeker nog voor zijn vertrek uit Egypte, ingegeven uit een onveiligheidsgevoel, een volmacht

zou geven aan zijn moeder voor het afhalen van een vonnis enkele jaren later. Dat verzoeker nadien verklaart dat hij pas op de hoogte was van de klacht toen hij op de hoogte werd gesteld van het vonnis in maart 2019 wordt geenszins aannemelijk gemaakt (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11) en is bovendien in strijd met zijn eerdere verklaring dat hij het vonnis via een vriend verkreeg in oktober 2019. Verzoeker wijt deze laattijdige kennisname verder aan het feit dat zijn ouders niet meer in hun ouderlijke huis woonden omwille van problemen die zij kenden met hun schoonfamilie, doch aan voormelde problemen werd door de Raad reeds geen geloof hecht (zie *supra*). Verzoekers brengen in hun verzoekschrift ook geen enkele elementen bij die op de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de schoonfamilie een ander licht kunnen werpen. Dat verzoeker pas in oktober 2019 op de hoogte zou zijn gesteld van zijn veroordeling, is strijdig met het gegeven dat hij reeds op 6 mei 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming indient op grond van die veroordeling. Anderzijds, indien hij reeds in maart 2019 op de hoogte zou zijn gebracht van zijn veroordeling, is het zeer opmerkelijk dat verzoeker nog twee maanden wacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zich niet onmiddellijk wendde tot de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te vragen.

Dat verzoeker, nadat hij op de hoogte werd gebracht van de volgens hem onterechte veroordeling bij verstek, hiertegen geen enkele juridisch stappen heeft ondernomen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van die veroordeling. Zijn uitleg, dat hij wel een advocaat had gecontacteerd maar hij die gedurende een lange tijd niet had gehoord en hij geen stappen had ondernomen omdat hij niet wil dat men weet dat hij in België verblijft (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12), overtuigt de Raad allerminst en doet bovendien de wenkbrauwen fronsen nu verzoekster tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde regelmatig contact te hebben met haar ouders en het dan ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar ouders wisten waar ze verbleef.

Afgezien van het feit dat bij het voorgelegd vonnis reeds serieuze twijfels rijzen, dient te worden opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, “*COI Focus-Egypte Corruptie in de Gerechtelijke Macht*”, 26 juli 2018) corruptie een algemeen verschijnsel is in de Egyptische samenleving. Egypte staat op de 117e plaats in de corruptieperceptie-index van de internationale NGO Transparency International (TI). Een ruime meerderheid van de bevolking stelt dat overheidsfunctionarissen, waaronder de politie, omkoopbaar zijn. Een meerderheid van de ondervraagde respondenten zegt daar ook zelf mee te maken te hebben gehad. Ook het gerecht wordt door een ruime meerderheid van de Egyptenaren als ‘corrupt’ tot ‘extreem corrupt’ gedefinieerd. Verschillende internationale en mensenrechtenactivisten hebben hun zorg uitgesproken over de politisering, het gebrek aan onafhankelijkheid en de klaarblijkelijke corruptie binnen het Egyptische gerecht. Die objectieve bevindingen, die overigens bij gebrek aan andersluidende informatie niet worden tegengesproken door verzoekers in samenhang bekeken met de *supra* weergegeven bevindingen omtrent de inhoud van het vonnis, verhinderen dat aan het vonnis voldoende bewijswaarde kan worden toegekend om de eerdere vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig relaas van verzoekers’ relaas en zoals uiteengezet in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De motieven omtrent het vonnis worden door verzoekers niet weerlegd en worden door de Raad bijgetreden: *“Kan in dit verband nog bijkomende opgemerkt worden dat de waarachtigheid van de door u aangehaalde feiten verder onderuit gehaald worden door volgende vaststellingen.*

Zo is ook het geenszins duidelijk omwille van welke reden(-en) uw schoonvader in juli 2018 zou besloten hebben om een klacht tegen u in te dienen wegens ‘ontvoering’. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u het land reeds in 2014 verliet. Uw echtgenote volgde uw voorbeeld in oktober 2015. Op het moment van de klacht verbleef u bijgevolg reeds ettelijke jaren in het buitenland (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11). Dat uw schoonvader pas in juli 2018 besloot om een klacht tegen u in te dienen omwille van ‘ontvoering’, en niet véél eerder, is in deze context zéér opmerkelijk. U hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de klacht van uw schoonvader een direct gevolg was van een klacht die uw vader indiende in januari 2018 – dit naar aanleiding van een incident waarbij de woning van uw ouders gevisieerd werd (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 10). Dit betreft dan weer een blote bewering die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs.

Verder mag het ten zeerste verbazen dat u in het kader van uw eerste verzoek op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van de klacht die omwille van ‘ontvoering’ tegen uw persoon zou zijn ingediend. Immers, uit de vertaling van het document van het Parket-Generaal dat u voorlegde blijkt dat het misdrijf waarvan sprake reeds werd geregistreerd in 2018. De zitting bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek

dateert echter pas van 13 februari 2019. Ter terechtzitting werd de klacht die uw schoonvader zou hebben ingediend noch uw veroordeling ter sprake gebracht door uzelf, uw echtgenote noch uw raadsman. Uit het vonnis van de RvV blijkt nochtans dat jullie allen ter terechtzitting aanwezig waren. Gezien de klacht tegen u reeds in 2018 zou zijn geregistreerd kan er worden verondersteld dat uw familie, en vervolgens ook uzelf, hiervan toen reeds op de hoogte zou geweest zijn. In dit verband verklaarde u dat u pas op het moment van de uitspraak van het vonnis, in casu maart 2019, op de hoogte zou zijn gebracht van de klacht tegen uw persoon (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11). Dit is niet aannemelijk. Hier verklaarde u dat uw ouders niet langer in hun woning verbleven omwille van de aanslepende problemen met uw schoonfamilie. In de periode na juli 2018 kwam men regelmatig langs bij uw thuis maar er was nooit iemand aanwezig (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11). Uw vader zou slechts sporadisch teruggekeerd zijn naar jullie woning waardoor jullie niet op hoogte waren van de klacht. Opnieuw moet worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staaft. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat, gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met uw schoonfamilie, het evenmin aannemelijk is dat uw familie ten gevolge hiervan niet langer in uw ouderlijke woning zou verblijven. Verder is het opmerkelijk dat de burens van uw ouders hen wel zouden hebben ingelicht over het feit dat er een bode langskwam om het vonnis kenbaar te maken maar men uw ouders niet zou hebben ingelicht van het gegeven dat u al eerder gezocht werd door de Egyptische autoriteiten op grond van de klacht (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 11).

Dat u aldus naliet een dermate essentieel element als een klacht tegen u omwille van 'ontvoering' te vermelden bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek, is niet ernstig ingeval van een geloofwaardig relaas.

Er kan voorts ook niet worden ingezien waarom u pas op 6/5/2019 een tweede verzoek indiende indien u daadwerkelijk ten onrechte zou zijn veroordeeld tot 15 jaar gevangenschap. Immers, uit de vertaling van het document van het Parket-Generaal blijkt dat het vonnis waarbij u tot 15 jaar gevangenschap zou zijn veroordeeld reeds op 5/3/2019 openbaar bekend werd gemaakt. Ook al zou het geloofwaardig zijn dat u niet direct van de klacht op de hoogte werd gebracht, quod non (zie supra), u verklaarde wel uitdrukkelijk na het vonnis op de hoogte te zijn gebracht van uw veroordeling (zie supra). De RvV besliste reeds tot een bevestiging van de weigeringsbeslissing, genomen door de Commissaris-generaal in het kader van uw eerste verzoek, op 26/3/2019. Indien u aldus daadwerkelijk vreest ingeval van een terugkeer naar Egypte te zullen worden gearresteerd en ten onrechte te zullen worden opgesloten omwille van uw veroordeling obv een valse aanklacht, kan dan ook logischerwijs verondersteld worden dat u direct een tweede verzoek zou hebben ingediend en niet nog ruim twee maanden zou hebben gewacht.

Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat u, indien u effectief bij verstek veroordeeld werd in maart 2019, geen juridische stappen zou hebben ondernomen om dit vonnis aan te vechten. Uit uw verklaringen blijkt dat u op geen enkel moment contact heeft opgenomen met een advocaat om te achterhalen wat uw mogelijkheden waren (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 12). In dit verband verklaarde u het volgende: "Ik was niet in Egypte. Ik was in België. Hoe kan ik in beroep gaan?" (zie CGVS dd. 27.08.2020, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan initiatief. Indien u effectief ten onrechte veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar, en uw ouders zich actueel nog steeds in Egypte bevinden, kan het op geen enkele manier overtuigen dat u zich zelfs niet de moeite zou hebben getroost om contact te zoeken met een advocaat.

Dat u het vonnis van het Parket-Generaal voorlegde, kan ook geenszins een ander licht werpen op voorgaande. Los van het feit dat u het document niet voorlegde in het kader van een geloofwaardig relaas én boven het louter een print - waaraan hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend - betreft, moet voorts nog worden vastgesteld dat het document maar laattijdig aan het CGVS werd overgemaakt. Uw raadsman stuurde deze print pas in oktober 2019 door. Waarom dit document niet eerder kon worden overgemaakt, is geenszins duidelijk.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt ook duidelijk blijkt dat het gerecht in Egypte niet gevrijwaard is van corruptie en het geweten is dat gerechtelijke documenten tegen betaling kunnen bekomen worden (zie COI Focus Egypte – corruptie in de gerechtelijke macht)." Door er in hun verzoekschrift louter op te wijzen dat zij wel degelijk nieuwe documenten hebben voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar, brengen zij geen enkele informatie bij die een ander licht doet werpen op voorgaande beoordeling.

Waar verzoekers er vervolgens opnieuw op wijzen dat hun in België geboren kindjes nog geen nationaliteit hebben en zij aldus niet kunnen terugkeren naar Egypte en dat de twee oudste dochters alsook verzoekster wegens hun Palestijnse origine tot een minderheidsgroep behoren in Egypte, volharden zij in wezen in datgene wat zij reeds aanhaalden in het kader van hun eerste beschermingsverzoek en waaromtrent in 's Raads arrest nr. 218 913 reeds geoordeeld werd als volgt: *"In zoverre verzoekers voorhouden dat verzoekster en haar kinderen Ma. en Ri. in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Egypte omdat zij op illegale wijze Egypte zijn binnengekomen en dat Ma. en Ri. geen verblijfstitel hebben om in Egypte te verblijven, repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: "Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoeksters bewering Egypte illegaal te zijn binnengekomen, een post factum bewering betreft dewelke geen steun vindt in het administratief dossier. Nergens uit de stukken waarop verweerder vermag acht te slaan, blijkt immers dat verzoekster in 2014 Egypte illegaal zou zijn binnen gereisd. Integendeel, verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij haar echtgenoot in Egypte had leren kennen toen zij er een opleiding volgde bij de Rode Halve Maan (zie gehoorverslag verzoekster, pag. 5).*

Daar waar verzoekster aanhaalt dat zij niet over een geldige verblijftitel beschikt in Egypte, wijst verweerder er op dat "The condition that a stateless person be "habitually resident" or "residing" indicates that the person resides in a State party on an on-going and stable basis. "Habitual residence" is to be understood as stable, factual residence. This covers those stateless persons who have been granted permanent residence, and also applies to individuals without a residence permit who are settled in a country, having been there for a number of years, who have an expectation of on-going residence there." (UNHCR Handbook on Protection of Stateless Persons under the 1954 Convention Relating to the Status of Stateless Persons, Geneva, 2011, p. 49). Het CGVS houdt bij het bepalen of een asielzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land derhalve rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen. Het is niet vereist dat de asielzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een asielzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, en een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land verblijf heeft gekend is echter wel een belangrijk criterium voor het bepalen van het land van gewoonlijk verblijf. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd, dat, rekening houdend met verzoeksters verklaringen zowel in Saoedi-Arabië, het land waar verzoekster geboren is en waar zij tot haar acht jaar gewoond heeft, als Jordanië, waar zij vervolgens vier jaar verbleef, als de Westbank, alwaar verzoekster vanaf haar vertrek uit Jordanië tot mei 2014 woonachtig was en Egypte, het land waar zij sinds mei 2014 tot voor haar komst naar België verbleven heeft en waar verzoekster op 28 mei 2014 in het huwelijk trad met dhr. Q.A.M.H. (houder van de Egyptische nationaliteit; CG X, O.V. X) als verzoeksters land van gewoonlijk verblijf bestempeld te worden.

Verzoekster betwist niet dat zij vroeger haar gewone verblijfplaats in Egypte had, maar zij haalt aan dat zij niet kan terugkeren naar Egypte omdat zij er illegaal verbleven zou hebben. Dienaangaande wenst verweerder er vooreerst op te wijzen dat verzoekster tijdens haar gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat zij omwille van haar huwelijk met een Egyptische man in aanmerking kwam voor het bekomen van de Egyptische nationaliteit, doch dat zij dat niet geprobeerd had. De redenen die verzoekster ter rechtvaardiging van haar nalatig handelen aanhaalde, met name de problemen met haar familie, werden niet aannemelijk bevonden. Bijgevolg kan er ook niet worden ingezien waarom er geloof kan gehecht worden aan verzoeksters bewering dat zij geen stappen zou ondernomen hebben om haar verblijf in Egypte te regelen/regulariseren. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekster momenteel niet kan terugkeren naar Egypte omdat ze daar geen geldig verblijf heeft, volstaat dit gegeven niet om verzoekster een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet verzoekster als staatloze asielzoeker, overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maken dat zij zich buiten haar land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de vaststellingen uiteengezet in de bestreden beslissing heeft verzoekster echter niet aannemelijk gemaakt dat zij Egypte verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft zij aangetoond dat zij uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf."

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor vervolging omwille van de Palestijnse origine van verzoekster en haar twee kinderen Ma. en Ri. ten aanzien van Egypte in concreto aannemelijk te maken." Door louter te volharden in datgene wat reeds het voorwerp uitmaakt van een definitieve beslissing, tonen verzoekers ook thans niet aan dat

verzoekster en de twee minderjarige dochters omwille van hun Palestijnse origine een gegronde vrees voor vervolging hebben bij een terugkeer naar Egypte.

Met hun loutere herhaling van reeds eerder aangehaalde asielmotieven, betwisten verzoekers niet dat Egypte wel degelijk beschouwd kan worden als een land van gewoonlijk verblijf in hoofde van verzoekster en de twee oudste dochters. De motieven dienaangaande zijn draagkrachtig en pertinent, worden door verzoekers op geen enkele wijze weerlegd en worden aldus bijgetreden door de Raad: *“Waar u voorts nog opwerpt dat u uw zoontje Mo. niet naar Palestina zal kunnen meenemen omdat hij geen Palestijn is en u ook opwerpt dat uw dochters niet naar Palestina terug kunnen omdat ze aan het leven hier zijn aangepast en uw jongste dochter ook geen Arabisch spreekt, moet allereerst worden opgemerkt dat huidige beslissing zich enkel uitspreekt over het al dan niet toekennen van internationale bescherming doch geen verwijderingsmaatregel bevat. De beslissing hiertoe is een bevoegdheid van de DVZ en niet van het CGVS.*

Dit terzijde, in het kader van uw eerste verzoek werd door de Commissaris-generaal reeds benadrukt “Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar u voor uw komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.”

Bijkomend oordeelde de Commissaris-generaal dat Egypte voor u kan worden beschouwd als een land van gewoonlijk verblijf. Dat uw zoontje niet naar Palestina zou kunnen is in casu niet aan de orde. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uw echtgenoot, de vader van Mo., de Egyptische nationaliteit heeft. Overeenkomstig de Egyptische nationaliteitswetgeving kan uw zoontje bijgevolg ook probleemloos de Egyptische nationaliteit verkrijgen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U toont geenszins aan dat uw zoontje geen aanspraak zou kunnen op maken op de Egyptische nationaliteit indien deze voor hem zou worden aanvragen.

Hetzelfde kan worden opgemerkt wat betreft uw onlangs geboren dochtertje A. De Commissaris-generaal oordeelde dienaangaande in het kader van uw echtgenoot zijn tweede verzoek : (...)

Uit de informatie die toegevoegd wordt aan het administratief dossier blijkt bovendien dat een huwelijk tussen een Palestijnse onderdaan en een Egyptische onderdaan voor de Palestijnse onderdaan het recht op verblijf opent in Egypte (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus- *“Egypte Situation des Palestiniens”*, 25 juni 2018, p. 12). Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij doch, zoals reeds *supra* benadrukt, komen niet verder dan het louter herhalen van hun asielmotieven.

Door vervolgens louter te volharden dat een terugkeer naar Egypte onmogelijk is omdat hun jongste kindjes geen nationaliteit hebben, beperken zij zich tot loutere beweringen die geen afbreuk vermogen te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de commissaris-generaal dienaangaande die luiden als volgt: *“Dat uw dochtertje A., die in april 2020 in België werd geboren, tot op heden geen nationaliteit heeft kan evenmin volstaan om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U bent immers een Egyptische staatsburger en kan, op basis van de Egyptische nationaliteitswetgeving, dan ook probleemloos de Egyptische nationaliteit voor uw dochtertje, alsook voor uw zoontje M., aanvragen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hiertoe nog bepaalde documenten nodig heeft, zijnde de toestemming van uw schoonfamilie alsook een toestemming van de Palestijnse veiligheidsdiensten (zie CGVS 27.08.2020 p. 4), betreft opnieuw een blote bewering van uw kant. Dat uw schoonfamilie hiertoe geen stappen zal zetten (zie CGVS 27.08.2020 p. 5), kan u evenmin hardmaken. Blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u tot op heden zelf niet eens stappen heeft gezet om de toestemming te bekomen voor het aanvragen van de Egyptische nationaliteit van uw dochtertje en dit ‘omdat u wat vastzat daar de familie naar u op zoek is’ (zie CGVS 27.08.2020 p. 5). Echter, gezien reeds herhaaldelijk werd opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw schoonfamilie zou gekend hebben, houdt dit geen steek. De door u aangehaalde redenen ter vergoelijking van uw nalatigheid de – volgens uw verklaringen – vereiste toestemming te bekomen om de Egyptische nationaliteit voor uw dochtertje aan te vragen kan dan ook niet worden*

weerhouden. Uit uw verklaringen blijkt voorts ook niet dat u voor uw zontje M. reeds stappen heeft gezet de Egyptische nationaliteit voor hem te bekomen.

Dat u hier wil blijven omdat u uw kinderen een zekere toekomst wil geven, volstaat ook niet om u internationale bescherming toe te kennen temeer daar dit geen ander licht kan werpen op bovenstaande appreciatie van uw situatie in Egypte.

Uw stelling dat u niet naar Egypte terug kan daar uw kinderen geen Arabisch praten, houdt tot slot geen steek. Zowel u als uw echtgenote verklaarden bij de DVZ in het kader van jullie tweede verzoek aan enkel het Arabisch machtig te zijn en geen andere talen te spreken (zie administratief dossier). Gezien jullie beiden enkel het Arabisch machtig zijn, kan er logischerwijs worden van uitgegaan dat dit ook de taal is die jullie op heden thuis gebruiken om met elkaar alsook met de kinderen te communiceren. Dat uw kinderen aldus geen Arabisch (meer) zouden kunnen, is dan ook niet geloofwaardig.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

De Raad stelt vast dat verzoekers geen andersluidende informatie bijbrengen die voormelde conclusies van de commissaris-generaal kan doen wankelen. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus, “Egypte Législation sur la nationalité”, p. 3) dat de kinderen geboren van een Egyptische vader of Egyptische moeder automatisch de Egyptische nationaliteit hebben. Artikel 2 van de wet op de Egyptische nationaliteit bepaalt uitdrukkelijk wat volgt: “The following shall be Egyptian: 1. Whoever is born of an Egyptian father or an Egyptian mother” vrije vertaling: “Als Egyptenaar wordt beschouwd: 1. eenieder die is geboren uit een Egyptische vader of een Egyptische moeder”). Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij die de informatie zoals die werd toegevoegd aan het administratief dossier kan tegenspreken. Met hun loutere bewering in het verzoekschrift maken zij aldus geenszins *in concreto* aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn om de Egyptische nationaliteit te bekomen voor een in België geboren kind.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.5. Onderzoek van de eigen elementen in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet

Verzoeker, die de vader is van de minderjarige zoon Mo.Q. en stiefvader is van de minderjarige meisjes Ma.H.E.A. en Ri.H.E.A., diende samen met verzoekster, de moeder van alle minderjarige kinderen op 19 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt “Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.” Zoals reeds *supra* uitvoerig uiteengezet, verklaarden verzoekers in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming niet naar Egypte te kunnen terugkeren omwille van de problemen met de ouders van verzoekster. Het CGVS weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vrees. De Raad weigerde bij arrest nr. 218 913 op 26 maart 2019 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 april 2019 werd voor de minderjarige kinderen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen waren zij ook nog minderjarig.

De Raad stelt vast dat het persoonlijk onderhoud op 22 januari 2020 in het kader van het verzoek om internationale bescherming, dat in naam van het jongste kind Mo.Q werd ingediend, rekening houdend met zijn zeer jonge leeftijd en maturiteit, werd afgenomen bij monde van diens ouders, *in casu* verzoekers. Verzoekers verklaarden dat zij een verzoek om internationale bescherming indienen in naam van hun zoon Mo. Q. omdat hij nog steeds geen nationaliteit heeft, het moeilijk is om hem bij de ambassade te laten registreren omdat verzoeker illegaal uit Egypte is vertrokken en hij bij verstek werd veroordeeld. Verzoekers legden verder uit dat hun zoontje niet aanvaard zal worden in Palestina door de familie van verzoekster. Verzoekster bevestigde dat het verzoek om internationale bescherming ingediend voor haar kinderen op dezelfde redenen is gebaseerd als de redenen die zij aanhaalde in haar eerste en volgend verzoek (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud zoon Mo.Q., p. 5). Verzoeker bevestigde dat aangezien hij de vader is van Mo. en hij de Egyptische nationaliteit heeft, zijn zoon ook automatisch de Egyptische nationaliteit kan krijgen maar dat hiervoor eerst het huwelijkscontract in orde moet worden gebracht en hiervoor een veiligheidstoestemming moet worden verkregen van de Palestijnse autoriteiten, wat moet worden aangevraagd door de vader van verzoekster en volgens hem aldus moeilijk is (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud zoon Mo.Q., p. 9).

De andere minderjarige kindjes, Ma.H.E.A. en Ri.H.E.A. werden wel in persoon gehoord op 22 januari 2020 door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS. De Raad stelt vast dat hun persoonlijk onderhoud werd aangepast aan hun leeftijd en dat zij tijdens hun verhoor beiden verklaard hebben dat zij samen met hun mama uit Egypte vertrokken zijn en ze niet willen terugkeren naar Palestina. (AD CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van Ma.H.E.A. en Ri.H.E.A.)

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het beschermingsverzoek van de minderjarige kinderen aldus grotendeels berust op dezelfde gronden zoals aangehaald door hun (stief)ouders in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is.

Daarnaast werd door de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat de elementen, die verband houden met de vermeende veroordeling van verzoeker, uitvoerig besproken werden in de eerste en tweede bestreden beslissing en zoals reeds afdoende blijkt uit de uiteenzetting *supra* die elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de internationale beschermingsstatus. Op goede gronden oordeelt de commissaris-generaal ook dat diezelfde veroordeling evenmin een eigen element betreft dat een apart verzoek in hoofde van de minderjarige kinderen rechtvaardigt. Verzoekers betwisten voorgaande vaststellingen op geen enkele wijze.

Bovendien merkt de Raad nog op dat in elk van de beslissingen nog bijkomend werd gemotiveerd waarom de overige elementen die door de minderjarige kinderen werden aangehaald in hun eigen verzoek, geen eigen elementen betreffen die een apart verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Die motieven luiden in de derde bestreden beslissing voor dochtertje Ma.H.E.A. als volgt: *“Wat betreft de nieuwe feiten die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald het gegeven dat uw stiefvader ondertussen tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld in Egypte omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., dient te worden opgemerkt dat dit dezelfde feiten betreffen die ook uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun volgend verzoek. In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de door hen aangehaalde gebeurtenissen geen nieuwe elementen of feiten betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.”* In de vierde bestreden beslissing luiden die motieven omtrent dochtertje Ri.H.E.A. als volgt: *“Wat betreft de nieuwe feiten die u aanhaalde in het kader van onderhavig verzoek, meer bepaald het gegeven dat uw stiefvader ondertussen tot 15 jaar gevangenschap werd veroordeeld in Egypte omwille van de ontvoering van uzelf, uw moeder en uw zus Ri., dient te worden opgemerkt dat dit dezelfde feiten betreffen die ook uw moeder en uw stiefvader aanhaalden in het kader van hun volgend verzoek. In dit verband dient echter te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat de door hen aangehaalde gebeurtenissen geen nieuwe elementen of feiten betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.”* Tenslotte luiden de motieven in de vijfde bestreden beslissing genomen ten aanzien van het zoontje Mo.Q. nog als volgt: *“Tot slot dient te worden opgemerkt dat, wat betreft uw verklaringen aangaande het feit dat u graag in België woont aangezien u hier naar school kan gaan en u hier verschillende vriendinnetjes heeft, dit louter*

betrekking heeft op uw situatie in België doch geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Bovendien ressorteren deze motieven niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.”

De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift op geen enkele wijze ingaan op de toepassing van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet en op geen enkele wijze betwisten dat er in hoofde van de minderjarige kinderen geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen.

De motieven van de commissaris-generaal, zoals uiteengezet in de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing genomen ten aanzien van respectievelijk Ma.H.E.A. en Ri.H.E.A en Mo.Q., die bovendien pertinent en draagkrachtig worden bevonden, worden mede bij gebrek aan enige kritiek, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de minderjarige verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek rechtvaardigen en dat hun beschermingsverzoek om die reden niet ontvankelijk (minderjarige) moet worden verklaard op grond van artikel 57/7, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekers nog aanvoeren dat in de bestreden beslissingen niet gemotiveerd werd omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat de eerste en tweede beslissing genomen werden op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij onderzocht wordt of er nieuwe elementen worden aangereikt die de kans aanzienlijk groter maken of verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en in de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing onderzocht werd of er eigen elementen werden aangehaald die een eigen afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat *supra* uiteengezet, werden de aangebrachte elementen in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming en het eigen verzoek ingediend door de minderjarige kinderen in het licht van zowel artikel 48/3 als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet onderzocht. Het feit dat deze motieven aldus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Daarnaast merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot wat verzoekers laten uitschijnen, wel degelijk uitgebreid gemotiveerd werd omtrent artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en werd door de commissaris-generaal middels een aanvullende nota van 29 maart 2022 nog de COI Focus – “*Egypte Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinaï 2020-2021*” van 17 september 2021” overgemaakt.

De Raad stelt vast dat nergens uit blijkt dat er in Egypte actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de door de commissaris-generaal per aanvullende nota bijgebrachte “*COI Focus Egypte - Veiligheidssituatie Egypte minus Noord-Sinaï 2020-2021*” en de in de bestreden beslissing vermelde “*COI Focus Egypte - Veiligheidssituatie*” van 11 december 2019 (met verwijzing naar de weblink) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepen gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2020 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit

op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten. Volgens de cijfers van het Armed Conflict Location and Event Data Project (ACLED) vonden er tussen januari 2020 en mei 2021 4 gewelddadige confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en gewapende groeperingen plaats buiten de Sinai. Er werd verder geen melding gemaakt van explosies of remote violence. Wel vonden er in het land regelmatige betogingen plaats georganiseerd door allerlei groeperingen, waarbij de politie hardhandig optrad. Dit type geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Door er in hun verzoekschrift louter op te wijzen dat de situatie in Egypte niet rooskleurig is, doen verzoekers op geen enkele wijze afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers brengen immers geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Egypte echter niet aan voormelde voorwaarden.

2.7. Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal in de eerste en tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal in de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing genomen ten aanzien van de minderjarige kinderen Ma.H.E.A. en Ri.H.E.A. en Mo.Q., op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet en moet er derhalve geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming

voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO